

Nina Reunanen

Tralli ja
kepinkantajat

Tralli ja

kepinkantajat

Tralli ja kepinkantajat

Valikoima kirjoituksia

Nina Reunanen

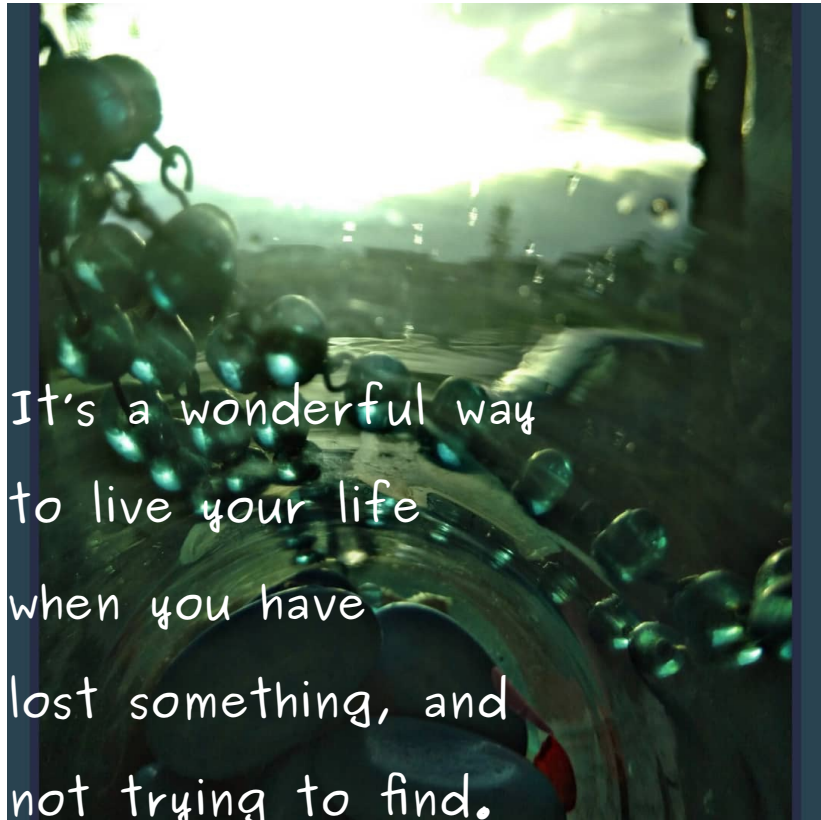
© 2022 Reunanen, Nina

Kansi: Reunanen, Nina

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528061441

Morsiussauna

Kiusaantuneisuus ylitti odottamattoman vaikuttuneisuuden juuri ja juuri. Jaettu alastomuus puolitutun, lähes ventovieraan, kanssa tuntui epätodelliselta ja luonnottomalta.

”Olet nähnyt valtavasti vaivaa”, morsian ihasteli kaasonsa aikaansaannoksia. Kaason tähänastiset yritykset korvata morsiamen hyväntahtoisuus olivat olleet epäonnistumisten sarja. Nainen oli ottanut polttarivastuun puoliväkisin, lähes väkivalloin. Inttänyt vielä kahdenkeskisestä morsiussaunasta niin kauan, että morsiamen tekosyyt olivat noloina nuupahtaneet.

Polttarit oli pidetty jonkinlaisessa puolimatkan krouvissa, jossa puolialastomat miehet olivat kiihottuneet omista puolinaisista esityksistään.

Ylenjuonti yhdessä alisyönnin kanssa oli johtanut siihen, että muutamat heistä oli saatu houkuteltua pikapanoihin, joiden siemenistä kasvaisi tulevaisuudessa hedelmiä enemmän hedelmättömyyttä.

Toisinaan kauniit aikeet toteutuivat rumasti, oli kaaso selittänyt itkien, ja kyllähän morsiankin tiesi, miten toinen rakastettiin näännyksiin tai tuettiin avuttomaksi. Joskus joku vapautettiin suoraan keltaisen kaivinkoneen alle.

Morsiamella, jos kellä, oli varaa olla jalomielinen. Yli varojensa ja rajojensa elänyt kaaso oli ikään kuin siirtynyt kokonaan morsiamen vastuulle. Pelastajan piti olla pelastettunsa pyyteettömänä tukena ja ahkerassa käytössä ainakin niin kauan, kunnes tultiin lähes väistämättömään tilanteeseen, jossa pelastaja itse kaipasi pelastusta.

Lauteet oli peitetty vanhoilla kappioilla, joiden reunapitsi oli käsinnyplättyä hyväuskoisten unelmaa. Haaleat verenpissaratahrat olivat enimmäkseen kukkia, osa symbolisia kivun merkkejä, joista ei voinut enää yksilöidä tapahtumahetkien lähes mustaksi käyneyttä sinistä.

Ylälauteen katajainen valtaistuin sekä kymmenet havuasetelmat erittivät elvyttäviä eeterisiä öljyjä. Lukuisat valkoiset pöytäkynttilät maalasivat tummuneille seinille levottomia muodonmuuttajia, ääriviivoilla vangittuja. Morsian pelkäsi itseään. Sitä, mihin hänen kyvyttömyytensä tuottaa toisille pettymyksiä hänet vielä johtaisi.

”Kyllä on kaunista. Asetelmasi näyttävät todellakin ihan floristin tekemiltä.”

”No, onpa nyt ihmeellistä! Jos minäkin jotain osaan. Ehkä olisin halunnut opiskella kukka-alaa tai mitä vain, jos olisin saanut

mahdollisuuden”, kaaso tuohtui kehuista.

”Kaikki eivät voi olla tuollaisia etuoikeutettuja, sillä tasapaino pitää säilyttää. Jos joku menestyy, jonkun toisen on menetettävä kaikki. Niin se vaan menee.”

Auttamista mainostettiin kaksipuolisena kokemuksena, win-win-tilanteena ja jonkinlaisena itsehoitona, mutta morsian ei ollut koskaan voinut näin huonosti. Hän oli autettavansa mielenliikkeiden armoilla, koko ajan edellä tai jäljessä, vielä maniassa, kun toinen oli jo valunut depression.

”Eläköitynyt poliisi sanoi kerran haastattelussa, että ne, jotka eivät saa ansaitsemaansa, ovat vaarallisimpia.”

Sanoistaan nautiskeleva kaaso painoi morsiamen antiseptiseen katajapesään istumaan ja alkoi havuista tehdyllä vastalla vimmatusti vihtoa vanhoja rakkauksia ulos lämpimistä lihoista.

”Vanhat panot pitää hakata kiimaisesta
rungostasi ulos. Poistu lemmenhimo lortosta,
poistu lemmenhalu lutkusta, poistu hinku
hutsusta, poistu polte portosta, irstaus
ilotytöstä, nartusta nautinnonhalu, kokotista
kiihoke”, hoki kaaso piesten samalla morsiamen
taka- ja etupuolta viiltävillä oksilla.

Morsiussaunasta oli tullut yllättäen
puolisotilaallinen käskyjenjakotilaisuus. ”Eiköhän
tämä riitä”, morsian sai sanottua. Hän oli
kauhuissaan, eikä ymmärtänyt, mitä pitäisi
ajatella. ”Huomenna on hääpäivä, ja minua
odotetaan.”

Kaason nauru tanssi löylynhengen kanssa
posketonta ripaskaa. Niiden pitkät jalat
sätkivät ilmassa.

”Hyvät leikit kannattaa aina leikkiä loppuun
asti. Sitä paitsi, kukaan ei lopulta edes
huomaa poissaoloasi. Kai ymmärrät, miten
korvattavissa me kaikki olemme. Tuo

elättelemäsi ainutlaatuisuuden harha on lapsellista. Tyypillistä tuollaisille löylynlyömille.”

Kaaso sipaisi etusormellaan morsianta rintojen välistä ja nuuhki sormeaan kuin tuoksuliuskaa ruotsinlaivan hajuvesimyymälässä. Hän ei erottanut enää kukkeaa kypsän sireenin ja hajuherneen aromia. Puoleensa vetävä lempi oli vihtomisesta loukkaantuneena pudottautunut emännästään. Lempi olikin varsinainen räkänokka. Lempeydessään niin heikko. Kaaso itse suosi raakaa himoa ilman himmentimiä, suodattimia tai ryöppäystä.

”Siirry”, kaaso tiuskaisi ja levitti itsensä katajatuoliin. Nainen alkoi pyörittää alavartaloaan havuja vasten samalla ylävartaloaan neulasvihdalla hyväillen. Läähättäen hän tarttui morsiamen kädestä yrittäen työntää sitä sisäänsä, mutta tulevan vaimon ballerina-malliset rakennekynnet häiritsivät heräilevää nautintoa. Yhdellä

sulavalla liikesarjalla kaaso noukki lauteiden alta lyhytvartisen retkikirveen, jolla oli pilkkonut saunapuita, ja hakkasi morsiamen vasemman käden kynärpäästä poikki.

”Tällaisilla kynsillä ei voi tehdä mitään oikeasti tärkeää”, kaaso pilkkasi irtokättä ja katkaisi sormet kärkinivelen kohdalta. Raastoi vielä timanttisen kihlasormuksen irti nimettömästä. ”Outoa, että suurelle rakkaudelle teetetään näin pieniä sormuksia.” Jokseenkin tyytymättömänä hän tahtoi sekä sormuksen että sen mukanaan tuomat oikeudet.

”Taisin muuten juuri säästää sinut hyvin todennäköiseltä nivelrikolta.” Kaaso tunki verta valuvan yläraajan sisäänsä. Liukas irtokäsi oli enää pelkkä turbokokoinen hieromasauva, jota kaaso tottuneesti ohjaili.

”Ketä nyt pannaan halvalla?” kaaso pilkkasi.

”Katso minua, kun puhun sinulle!” Tällä tyyllillä hän aikoi tästä lähin ihmisten kanssa

keskustella. Näin ne, joilla oli paljon auktoriteettia, kohtelivat toisia.

Shokki sai morsiamen hymyilemään. Hän oli nukahtanut Formenteran kuumalle hiekalle. Hänen pukunsa oli valkoista pitsiä. Se näyttäisi sykkähdyttävältä ruskettunutta ihoa vasten. Kaikki katsoisivat häntä ihailleen. Ei, ei, enemmän. Kadehtien. Aitoa onnea kadehtivat kaikki. Se tieto kuului ihmisalkeisiin. Pian pitäisi nousta uimaan. Meri tuoksui.

”Olet velkaa enemmän kuin sen, mihin sinulla on varaa. Se, minkä annoit, oli ylijäämää, eikä vielä kirveltänyt. Vasta kivun kautta tehdään hyvää.”

Morsian katsoi puhujaa, jonka kädessä oli paellapannusta varastettu kala. Hänen isänsä oli kalastanut paljon. Joskus hänkin oli ollut mukana verkoilla. Sekin vaati tietämystä. Verkkokalastus.

Vieraan käden kosketus yhdessä voiman ja vauhdin lisäämisen kanssa aikaansai raamatullisen maanjäristyksen. Varpaista startannut ja koko kehon muljannut mustaruuti kuohahti ulos kaason suusta sotkien saunan puuseinät.

”Pahalla silmällä siinä toljottaa, mielipuoli raajarikko. Tiedäthän, mielipuolet ovat aina ensimmäisinä kutsumassa toisia mielipuoliksi.”

Morsiamen kammionesteiden päälle valui syvää ruskeaa, kun kaaso yhdellä luonteikkaalla liikahduksella kumartui nostamaan sytykkeiden vuolemisessa käyttämänsä puukon puhkaisten sillä tulevan äidin molemmat silmät.

”Sokean on helpompi vapautua turhasta”, kaaso lohdutti, ”sillä näkevä eksy kaikkein varmimmin tässä houkutusten maailmassa.”

Kaaso maisteli itseään. Mielihyvän maireus levisi lantioon, lapaluiden väliin ja lonkkiin. Hän tunsi itsensä raivoisan eläväksi.

”Käsipuoli ei kopeloi, silmäpuoli ei silmää iske, jalkapuoli ei pistä jalalla koreasti.”

Sen sanottuaan kaaso iski kirveellä morsiamen molemmat jalat poikki polvitaiteiden alapuolelta.

”Eikä torsoa tarvita takaisin.”

Kaaso nylki morsiamen kasvonaht ja kiinnitti ne perunaliimalla omiensa päälle. Vihellellen hän keräsi tuhkatkin pesästä jättäen morsiamen valumaan kuiviin. Heitti vielä ovensuusta karkean havuseppeleen kuolevalle.

”No, olkoon sitten. Pieni värssy muistoksesi. Niin yllättäen, tuuli kulkee, käy ylitse ja muualla soi. Jotain sellaista.”

Havut eivät onnistuneet peittämään innokkaan kalman hajua.

”Morsiamet ja ruumiit pestään saunassa, ja joskus ne ovat yksi ja sama asia.”

Tien puolella, taksia odotellessaan, kaaso nautiskeli tuhkaraitajuustoa ja viinaa. Parhaat morsiusseunat päättyivät aina viimeiseen juhla-ateriaan, ehtoolliseen. Hän oli valmis antamaan morsiamelle anteeksi.

Kaaso oli ollut oikeassa. Kukaan ei huomannut mitään. Hänen pukunsa oli valkoista pitsiä. Kaikki katsoivat häntä ihailen. Useampi kadehtien.

Ylkämies piti yllätyksellisestä huomenlahjastaan. Hän oli seurustellut viattoman Rafaelin madonnan kanssa, jonka ympärillä kaikkien perseet olivat puhtaita, mutta nainut Rembrandtin Lucretian, viettelevän vampyyrin. Yllättävän hyveettömän ja siveettömän naisen, jonka kanssa hänen ei tarvinnut harjoittaa minkäänlaista pisteiden keruuta tai hyväntekeväisyyttä, vaan he saivat keskittyä vain itseensä ja toisiinsa. Hän todella arvosti vaimonsa uutta rohkeutta olla itsekäs.

Runoja ja aikuisten satuja
sisältävän valikoiman keskeinen
teema on herääminen.

Tuntui kuin hän saisi aina rahasta
väärin takaisin. Nykyisin hän ei enää
vaivautunut edes tarkistamaan
kuitteja tai ihmissuhteitaan. Hän tiesi
omat virheensä ja syntinsä, eivätkä
ne olleet lähelläkään siellä, missä
ihmiset antoivat ymmärtää niiden
olevan. Lähes kaikessa oli
jonkinlaista kaihoa, vaikka juuri
sellainen tympeä nostalgia inhotti
häntä. Hän ikävöi lapsuuden
rasvakuoppia ja niiden jäykistyneitä
räsyjä. Steriileissä nostotelineissä ei
ollut mitään enempää.

9 789528 061441